

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i arveforordningen (arveklasserne).

(Første behandling findes i tidenden sp. 1043; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 249).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, de stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ordføreren (Edel Saunte): På udvalgets vegne vil jeg gerne anbefale lovforslaget til vedtagelse med de ændringer, som udvalget har foreslået, og som er tiltrådt af justitsministeren.

Den væsentligste ændring i forhold til forslaget er en udvidelse af den legale arveret til at omfatte fætre og kusiner. Det viste sig i udvalget, at der var stor stemning for, at fætres og kusiners legale arveret skulle bevares, idet man var af den opfattelse, at slægtsbåndet i alt fald på landet var stærkere, end det høje justitsministerium havde tænkt sig, og man er derfor enedes om at medtage fætre og kusiner. Personlig vil jeg gerne sige, at jeg er bange for, at det vil forflygtige lovforslagets idé i nogen grad, fordi skifteretten i stor udstrækning foretager eftersøgning af fætre og kusiner. Men på den anden side kan en lettelse i skifterettens arbejde jo ikke opveje et personligt hensyn til arveladeren.

Udvalget er endvidere enig om, at det vil kunne virke stødendé, hvis staten i alle tilfælde skulle overtage en arv, selvom arveladeren klart og tydeligt har givet tilkende, hvem han ønskede arven skulle tilfalde, blot fordi testamentet måske ikke er oprettet i fuldt legal form. Man har derfor ligesom arvelovskommissionen i sin tid ment, at det vil være rimeligt at indføre en dispensationsbestemmelse.

Endvidere vil jeg gerne nævne, at man i udvalget har drøftet spørgsmålet om, hvorvidt der kunne opstå fortolkningstvív med hensyn til § 2 i lovforslaget, og at man derfor rettede en forespørgsel til justits-

ministeriet vedrørende spørgsmålet om gensidigt testamente, for det er meget hyppigt, at der indføres den bestemmelse, at de legale arvinger ved den længstlevende ægtefælles død skal dele arven, således at legale arvinger efter den først afdøde og legale arvinger efter den sidst afdøde skal dele ved arvefaldet. Der er bilagt lovforslaget en længere redegørelse fra ministeriet, som udvalget i sin helhed kan tiltræde.

Det sidste spørgsmål, jeg vil berøre, er spørgsmålet om oprettelse af en arvefond, en bestemmelse om, at den herreløse arv, der tilfalder staten i henhold til denne lov, skal indgå til en bestemt fond. Det har ikke i udvalget været muligt at få oplysninger om, hvor store beløb der vil kunne tilgå denne fond, og det er der vel ingen der kan skaffe os. Arvelovskommissionen har i sin tid undersøgt, hvor store beløb der falder som legal arv efter 4. og 5. arveklasse og efter de arvinger, som nu ifølge lovforslaget skæres væk. Det har vist sig, at det drejer sig om et meget ringe beløb, 200.000—300.000 kr. årlig. Man må jo forvente, at dette beløb vil indskrænkes, når folk ved, at de er nødt til at oprette testamente, for at den person, som havde den legale arveret tidligere, nu skal kunne arve. Derfor er udvalget blevet enig om, at man må vente og se, om der overhovedet kommer penge frem efter dette lovforslag. Gør der det, er vi enige om, at man må tage spørgsmålet op til drøftelse; gør der det ikke, ja, så sker der jo ikke noget ved, at man i øjeblikket ikke opretter nogen fond — eller rettere sagt: så når man en lykkeligere løsning ved ikke at oprette en fond. En fond uden penge er vist noget af det værste, man kan have.

Aksel Larsen: Det forekommer os ikke, at det eneste væsentlige ændringsforslag, der er fremkommet fra udvalget, er nogen forbedring af lovforslaget, jeg skulle mene tværtimod. Vi tror ikke, der er nogen grund til at lempe på den indskrænkning, der var forudsat ved lovforslaget, ved dette ændringsforslag om fremtidig at bibeholde arveretten for fætre og kusiner. Vi er også opmærksom på, at det i bedste fald vil give en hel del bryderier og kvaler, men på den anden side anser vi ikke spørgsmålet for så stort, at vi vil tage særstandpunkt —